Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
TAMARA ĆAPETA
esitatud 21. märtsil 2024[1]

Kohtuasi C-224/23 P

Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (PBL),
Issam Abdelmouine
versus

Euroopa Komisjon

Apellatsioon – Riigiabi – Väidetav abi jalgpalliklubile Paris Saint-Germain FC – Määrus (EL) 2015/1589 – Artikli 1 punkt h – Artikli 24 lõige 2 – Mõiste „huvitatud pool“ – Isiku, ettevõtja või ettevõtjate ühenduse „huvi“ tähenduse ulatus – Põhjusliku seose vajalikkus nende isikute huvide ja abi andmise vahel

I. Sissejuhatus

1. Issam Abdelmouine on FC Barcelona tulihingeline pooldaja ja selle jalgpalliklubi *socio* (liige). Koos FC Barcelona jalgpallifänne ühendava Prantsusmaa ühinguga Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (edaspidi „PBL“) esitas ta Euroopa Komisjonile kaebuse, milles väitis, et Prantsusmaa on andnud ebaseaduslikku riigiabi Euroopa Jalgpalliliidu (edaspidi „UEFA“) ausa rahastamise eeskirja osalise rakendamata jätmise näol. Ta väitis, et eeskirja rakendamata jätmine oleks võimaldanud jalgpalliklubil Paris Saint-Germain FC sõlmida lepingu FC Barcelona mängija Lionel Messiga.

2. Komisjon vastas kaebusele kirjaga, milles selgitas, et seda teadet ei saa käsitada „ametliku kaebusena“[2], kuna I. Abdelmouine ei ole menetlusmääruse tähenduses „huvitatud pool“.[3]

3. Oma 8. veebruari 2023. aasta kohtuotsuses PBL ja WA *vs.* komisjon (T-538/21, ei avaldata, EU:T:2023:53; edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“), mis tulenes kõnealuse kirja suhtes algatatud tühistamismenetlusest, kinnitas Üldkohus komisjoni seisukohta, et I. Abdelmouine’i ei saa pidada „huvitatud pooleks“ menetlusmääruse tähenduses.

4. Käesoleva apellatsioonkaebuse raames on Euroopa Kohtu ülesanne selgitada, millised on riigiabi kaebuste menetluses mõiste „huvitatud pool“ aluseks olevad nõuded.

[1] Algkeel: inglise.

[2] Rõhutan kohe alguses, et menetlusmäärus sellist mõistet ei sisalda.

[3] Nõukogu 13. juuli 2015. aasta määrus (EL) 2015/1589, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 108 kohaldamiseks (ELT 2015, L 248, lk 9; edaspidi „menetlusmäärus“), artikli 1 punkt h.

II. Vaidluse taust

A. Komisjonile esitatud kaebus ja vaidlusalune kiri

5. Käesoleva apellatsioonkaebuse seisukohalt olulised faktid ja õiguslik taust on kokkuvõtlikult järgmised.

6. 8. augustil 2021 teatas FC Barcelona Lionel Messi lahkumisest Paris Saint-Germain FC-sse.

7. Samal päeval esitas I. Abdelmouine komisjonile kaebuse väidetavalt ebaseadusliku riigiabi kohta, mida Ligue de Football Professionnel (Prantsuse profijalgpalliliiga) ja selle järelevalveasutus andsid Paris Saint-Germain FC-le, kuna Fédération Française de Football (Prantsuse jalgpalliliit) peatas ajutiselt UEFA klubide litsentsimise ja ausa rahastamise eeskirja (edaspidi „ausa rahastamise eeskiri“) täitmise. [4]

8. I. Abdelmouine'i sõnul moonutati eeskirja rakendamata jätmise otsusega Hispaanias ja Prantsusmaal professionaalsete jalgpalliliitude kohaldatavaid eeskirju, mis omakorda mõjutas konkurentsi ja võimaldas Paris Saint-Germain FC-l Lionel Messi palgata.

9. Komisjon vastas I. Abdelmouine'i kaebusele 1. septembri 2021. aasta kirjaga (edaspidi „vaidlustatud otsus“). [5]

10. Vaidlustatud otsus on asjakohases osas sõnastatud järgmiselt:

„[Menetlusmääruse] artikli 24 lõike 2 kohaselt võivad ametlikke kaebusi esitada ainult huvitatud pooled. Huvitatud pooled on mis tahes liikmesriigid, isikud, ettevõtjad või ettevõtjate ühendused, kelle huve võib abi andmine mõjutada, eriti abi saaja, konkureerivad ettevõtjad ja ametiliidud.[…]

Olete esitanud kaebuse [FC Barcelona] liikme (*socio*) nimel. Liige ei ole ei Paris Saint-Germain FC konkurent ega ametiliit. Kuigi huvitatud poole mõiste ei piirdu üksnes abisaaja konkurentidega, ei kvalifitseeri isiku puhtalt üldine või kaudne huvi meetme vastu teda huvitatud pooleks, kuna sellised asjaolud ei avalda tema olukorrale mingit tegelikku mõju. Näiteks ei anna abisaajaga konkureeriva äriühingu aktsionäri staatus sellele isikule asjaomase äriühingu huvist eraldiseisvat huvi. Aktsionär saab asjaomase meetmega seoses kaitsta oma huve üksnes teostades oma õigusi selle ettevõtja aktsionärina, kellel endal võib olla õigus esitada kaebus. Huvitatud poole staatus ei laiene kõigile isikutele, keda ettevõtja aastase puhaskasumi või -kahjumi vähendamine võib mõjutada. Mittetulundusühinguna asutatud [FC Barcelona] liikmete (*socio*'de) olukord on selles osas sarnane äriühingu aktsionäride olukorraga, kuna nad saavad [FC Barcelona] kaudu viidata üksnes kaudsele huvile kõnealuse meetme vastu.

Kuna Te ei ole seega huvitatud pool, ei saa Teie avaldust käsitada ametliku kaebusena [menetlusmääruse] artikli 24 lõike 2 tähenduses.“

[4] UEFA klubide litsentsimise ja ausa rahastamise eeskiri on kättesaadav aadressil https://documents.uefa.com/v/u/MFxeqLNKelkYyh5JSafuhg.

[5] See dokument on registreeritud numbriga COMP.C.4/AH/mdr 2021(092342).

B. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

11. PBL ja I. Abdelmouine (edaspidi koos „apellandid“) esitasid 2. septembril 2021 Üldkohtule ELTL artikli 263 alusel hagi.

12. Selles hagis taotlesid kõnealused isikud vaidlustatud otsuse tühistamist ning komisjoni kohustamist muu hulgas algatama Prantsusmaa suhtes uurimist seoses Paris Saint-Germain FC-le riigisiseste ja Euroopa võistluste raames antud ebaseadusliku riigiabiga.[6]

13. Esimeses kohtuastmes esitatud ainus väide käsitles menetlusmääruse artikli 1 punkti h rikkumist. Lisaks väitsid apellandid, et komisjon oli vääralt võrdsustanud aktsionäri ja *socio* staatuse ning tõlgendas seetõttu huvitatud poole mõistet vääralt.[7]

14. Vaidlustatud kohtuotsuses tunnistas Üldkohus esiteks tühistamishagi vastuvõetamatuks osas, milles selle esitas PBL, kuna puudusid tõendid selle kohta, et kaebus oli esitatud ka selle poole nimel.[8]

15. Teiseks käsitles Üldkohus nelja liiki huve, millele I. Abdelmouine viitas, nimelt i) otsest varalist huvi FC Barcelona majandusliku seisundi vastu; ii) huvi jalgpalli väärtuste ja spordi kaitsmise vastu; iii) moonutatud konkurentsi tagajärgi FC Barcelona tegevuse korraldusele ning iv) huvi kaitsta *socio*'de õigusi juhul, kui muudetakse FC Barcelona staatust või struktuuri.

16. Üldkohus leidis, et ükski neist huvidest, millele I. Abdelmouine tugines enda kui huvitatud poole staatuse tõendamisel menetlusmääruse artikli 1 punkti h tähenduses, ei tooks kaasa vaidlustatud otsuse tühistamist.[9]

17. Kolmandaks tunnistas Üldkohus tulemusetuks I. Abdelmouine'i väite, et tema kui *socio* staatust ei saa võrdsustada äriühingu aktsionäri staatusega. Kohus selgitas, et komisjoni poolt vaidlustatud otsuses kasutatud analoogia täiendas komisjoni avaldust, et I. Abdelmouine ei ole „huvitatud pool“.[10]

18. Eeltoodust tulenevalt jättis Üldkohus tühistamishagi rahuldamata ja mõistis kohtukulud välja apellantidelt.

III. Menetlus Euroopa Kohtus

19. 11. aprillil 2023 esitatud apellatsioonkaebuses paluvad apellandid Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsuse tervikuna ja rahuldada esimeses kohtuastmes esitatud nõuded lõplikult.

20. 14. juulil 2023 esitatud vastuses palub komisjon Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellantidelt.

6 Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 7.

7 Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 19.

8 Vaidlustatud kohtuotsus, punktid 17 ja 18.

9 Vaidlustatud kohtuotsus, punktid 28–47.

10 Vaidlustatud kohtuotsus, punktid 51–53.

IV. Analüüs

21. Vaidlustatud otsuses teatas komisjon I. Abdelmouine'ile, et tema kaebust ei saa käsitada „ametliku" kaebusena menetlusmääruse artikli 24 lõike 2 tähenduses. Komisjoni sõnul on see tingitud sellest, et I. Abdelmouine ei vasta kõnealuse määruse artikli 1 punktis h sätestatud huvitatud poole määratlusele. Samas selgitatakse vaidlustatud otsuses ka seda, et I. Abdelmouine'i esitatud teave registreeritakse „üldise turuteabena". [11]

22. Komisjon ei selgitanud, mis on selle tagajärg, et tema teadet ei käsitata „ametliku" kaebusena, vaid „üldise turuteabena". Vaidlustatud otsus ei sisalda ka ühtegi märkust selle kohta, kas komisjon leiab, et tegemist on (ebaseadusliku) riigiabiga või kas ta kavatseb algatada ametliku uurimismenetluse.

23. Seega vaidlustavad apellandid oma tühistamishagiga sisuliselt komisjoni keeldumist lugeda I. Abdelmouine „huvitatud pooleks".

24. See tekitab minu arvates kaks küsimust. Esiteks, millised tagajärjed on keeldumisel I. Abdelmouine'i jaoks? Teiseks, kas I. Abdelmouine'i „huvitatud poolena" määratlemast keeldumine oli ekslik?

25. Käsitlen neid küsimusi järgemööda. Selleks selgitan kõigepealt lühidalt „huvitatud poolte" menetlusõigusi ja õigusi, mis on antud isikutele, kellel sellist staatust ei ole (A). Seejärel uurin menetlusmääruse artikli 1 punktis h määratletud „huvitatud pooleks" saamise tingimusi. Lõpuks analüüsin, kas Üldkohus tegi vea, kui ta keeldus I. Abdelmouine'ile „huvitatud poole" staatuse andmisest (C).

A. „Huvitatud poolte" ja teiste isikute menetlusõigused

26. Komisjoni kohustus uurida abi, mis võib kahjustada ettevõtjate (ja liikmesriikide) vahelist tõhusat ja moonutamata konkurentsi siseturul, tuleneb otseselt aluslepingutest.

27. Seetõttu peaks komisjon iga kord, kui ta saab teavet, mis viitab ELTL artikli 107 võimalikule rikkumisele, artikli 108 lõike 3 kohaselt selle teabe läbi vaatama ja otsustama, kas see nõuab edasisi meetmeid, sealhulgas ELTL artikli 108 lõikes 2 sätestatud menetluse algatamist. [12]

28. See kohustus tekib sõltumata sellest, kas teatud teabele juhib komisjoni tähelepanu siseturul moonutatud konkurentsi ohver või isik, kelle muret väidetavalt ebaseadusliku abi andmise pärast võib pidada üldisemaks või kaudsemaks.

[11] Seda mõistet ei ole menetlusmääruses määratletud. Küll aga on sellele viidatud määruse põhjenduses 32, selgitamaks tagajärgi, mis tulenevad sellest, kui esitatud teave ei vasta kaebuse vormis sätestatud tingimustele: see tähendab, et niisugune teave „ei põhjusta tingimata *ex officio* uurimist".

[12] Vt selle kohta 2. aprilli 1998. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 62) (edaspidi „kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink's France") (milles selgitatakse, et kuigi komisjon ei ole kohustatud alustama kaebuse esitajaga mõttevahetust, „ei tähenda see, et komisjon ei ole kohustatud vajaduse korral uurima kaebust põhjalikumalt kui üksnes kaebuse esitaja poolt teatavaks tehtud faktiliste ja õiguslike asjaoludega tutvumine. Komisjon on riigiabi käsitlevate asutamislepingu alussätete nõuetekohase rakendamise huvides kohustatud kaebust hoolikalt ja erapooletult uurima, mis võib tingida vajaduse kontrollida asjaolusid, mida kaebuse esitaja ei ole sõnaselgelt tõstatanud"). Sama kohta vt ka kohtujurist Boti ettepanek kohtuasjas Austria *vs.* Scheucher-Fleisch jt (C-47/10 P, EU:C:2011:373, punkt 120).

29. Samal ajal annab ELTL artikkel 108 komisjonile ainupädevuse kontrollida riigiabinormide nõuetekohast rakendamist ja sätestab, et komisjon täidab seda ülesannet „koostöös liikmesriikidega“.

30. See on viinud Euroopa Kohtu järeldusele, et riigiabi kontrollimise menetlus hõlmab põhimõtteliselt ainult komisjoni ja liikmesriike: abi andmise uurimine algatatakse riigi vastu ja on suunatud talle, mitte aga selle abi saaja või muude isikute vastu, keda see abi mõjutab. [13]

31. Seega on kolmandad isikud põhimõtteliselt välistatud riigiabi menetlusest, eelkõige selle esialgsest etapist, enne kui tehakse otsus selle kohta, kas tuleb algatada ELTL artikli 108 lõike 2 kohane uurimine.

32. Niisugune välistamine toob kaasa olukorra, kus ei abi saajat ega ühtki teist mõjutatud isikut saa pidada ELTL artikli 108 lõike 3 kohase abi läbivaatamise menetluse esialgses etapis mingi konkreetse rolli kandjaks. [14]

33. Kolmandaid isikuid käsitati teatavate menetlusõiguste omajatena üksnes ELTL artikli 108 lõike 2 alusel algatatud ametliku uurimismenetluse tasandil. Kuna see menetlusetapp on „ette nähtud selleks, et komisjon saaks täielikku teavet kõigi juhtumi asjaolude kohta“, on ta kohustatud andma igale „puudutatud“ isikule võimaluse esitada talle oma märkused. [15]

34. Vaatamata komisjoni asutamislepingust tulenevale kohustusele uurida võimalikke ebaseadusliku abi juhtumeid, ei olnud huvitatud pooltel esialgses etapis siiski mingeid menetlusõigusi.

35. Alles 1998. aastal, pärast otsust kohtuasjas komisjon *vs.* Sytraval ja Brink’s France, anti kolmandatele isikutele esimest korda teatud menetluslikud õigused väljaspool ametliku uurimismenetluse raamistikku. [16]

36. See kohtuotsus kujunes määruse nr 659/1999 (menetlusmääruse eelkäija) [17] seadusandliku menetluse ajal ühtlasi algatuseks [18] omistada neile isikutele ametlikult konkreetne õigus esitada komisjonile kaebus, et „[viimasele] teatada väidetavast ebaseaduslikust abist“. [19]

[13] Vt selle kohta kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink’s France ning 24. septembri 2002. aasta kohtuotsus Falck ja Acciaierie di Bolzano *vs.* komisjon (C-74/00 P ja C-75/00 P, EU:C:2002:524, punktid 81 ja 83).

[14] Vt nt 24. septembri 2002. aasta kohtuotsus Falck ja Acciaierie di Bolzano *vs.* komisjon (C-74/00 P ja C-75/00 P, EU:C:2002:524, punkt 83) ja 6. oktoobri 2005. aasta kohtuotsus Scott *vs.* komisjon (C-276/03 P, EU:C:2005:590, punkt 33). Seda vaatamata sellele, et nagu selgitab kohtujurist Lenz oma ettepanekus, mille ta tegi kohtuasjas komisjon *vs.* Sytraval ja Brink’s France (C-367/95 P, EU:C:1997:249, punkt 86), „ei keela asutamisleping komisjonil artikli 93 lõikes 3 sätestatud esialgse uurimismenetluse etapis huvitatud poole seisukohti ära kuulata“.

[15] Vt 15. juuni 1993. aasta kohtuotsus Matra *vs.* komisjon (C-225/91, EU:C:1993:239, punkt 16). Sama kohta vt ka 20. märtsi 1984. aasta kohtuotsus Saksamaa *vs.* komisjon (84/82, EU:C:1984:117, punktid 11 ja 13).

[16] Vt kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink’s France.

[17] Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT 1999, L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339; edaspidi „määrus nr 659/1999“).

[18] Nagu nähtub määruse nr 659/1999 ettevalmistavatest dokumentidest, ei teinud algset ettepanekut niisuguse õiguse andmiseks komisjon (vt ettepanek: nõukogu määrus (EÜ), millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (KOM/98/0073 (lõplik); EÜT 1998 C 116, lk 13)). Tegelikult tegi kohtuotsusele komisjon *vs.* Sytraval ja Brink’s France viidates ettepaneku teatud isikutele kaebuse esitamise õiguse andmiseks Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee. Vt majandus- ja sotsiaalkomitee arvamus teemal „Ettepanek: nõukogu määrus (EÜ), millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks“ (EÜT 1998, C 284, lk 10), punkt 4.3.1.

[19] Vt määruse nr 659/1999 artikli 20 lõige 2, mis andis igale huvitatud poolele õiguse „teatada [komisjonile] väidetavast ebaseaduslikust abist ja abi kuritarvitamisest“.

37. Kaebeõigusega kaasnevad menetluse esialgses etapis teatavad menetlusmäärusega antud menetlusõigused.

38. Näiteks sätestab menetlusmääruse artikli 24 lõige 2, et kaebuse esitamise korral peab komisjon kaebuse esitajaga suhtlema. See nõue tähendab, et kui komisjon leiab kaebuses esitatud teabe põhjal, et esmapilgul ei ole piisavalt alust ametliku uurimismenetluse algatamiseks, on ta kohustatud huvitatud poolt sellest otsusest teavitama. Pärast selle seisukoha edastamist peab komisjon andma huvitatud poolele aega vastamiseks ja võimaliku lisateabe esitamiseks. Lõpuks on komisjon kohustatud saatma „huvitatud poolele" kaebuse eset käsitleva juhtumi kohta tehtud otsuse koopia.

39. Neid õigusi on kohtupraktikas veelgi tugevdatud.

40. Seega on eriti juhul, kui komisjon otsustab mitte algatada ametlikku uurimismenetlust ELTL artikli 108 lõike 2 alusel, sest leiab, et kaebuse tinginud meede ei kujuta endast siseturuga kokkusobimatut abi või on põhjendatud, tunnustatud kaebuse esitaja õigust asjaomane otsus ELTL artikli 263 neljanda lõigu alusel vaidlustada. Euroopa Kohus on leidnud, et see menetluse algatamise võimalus on põhjendatud menetlusõiguste tõttu, mis kolmandal isikul oleks olnud ametliku menetluse algatamise korral.[20]

41. Menetlusmäärus avab seega kolmandatele isikutele menetlusliku võimaluse enne ametliku menetluse algatamist vastavalt ELTL artikli 108 lõikele 2 vähemalt mingil määral komisjoniga suhelda.[21]

42. Menetlusmäärus ei anna siiski menetlusõigusi kolmandatele isikutele, kes esitavad komisjonile teavet väidetava riigiabi kohta. Pigem tehakse menetlusmääruses olemuslikku vahet „huvitatud poolte" ja „muude teavitajate" (nimetan neid nii) vahel.

43. Menetlusmääruse artikli 12 lõike 1 esimese lõigu kohaselt *võib* komisjon omal algatusel kontrollida *mis tahes allikast* väidetava ebaseadusliku abi kohta saadud teavet. Seevastu on selle sätte teises lõigus märgitud, et komisjon *kontrollib* põhjendamatu viivituseta kõiki „*huvitatud poolte*" kaebusi, kui need on esitatud kooskõlas menetlusmääruse artikli 24 lõikega 2.[22]

44. Menetlusmääruse artikli 24 lõike 2 järgi on kaebuse esitamise õigus „huvitatud pooltel".

45. Konkreetselt on selles artiklis sätestatud, et „[i]ga huvitatud pool võib komisjonile esitada kaebuse väidetava ebaseadusliku abi ja abi väidetava kuritarvitamise kohta. Selleks täidab huvitatud pool nõuetekohaselt […] rakendussättes sätestatud vormi ja esitab kogu nõutava kohustusliku teabe".[23]

[20] Vt eelkõige 17. juuli 2008. aasta kohtuotsus Athinaïki Techniki *vs.* komisjon (C-521/06 P, EU:C:2008:422, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika) ning 31. jaanuari 2023. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Braesch jt (C-284/21 P, EU:C:2023:58, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika).

[21] Sellegipoolest erineb kolmandate isikute menetluslik staatus riigiabi menetluses endiselt liberaalsemast staatusest, mis on neile isikutele antud konkurentsi- ja kaubandusvaldkonnas; vt võrdlusena komisjoni 7. aprilli 2004. aasta määrus (EÜ) nr 773/2004, mis käsitleb EÜ asutamislepingu artiklite 81 ja 82 kohaste menetluste teostamist komisjonis (ELT 2004, L 123, lk 18; ELT eriväljaanne 08/03, lk 81), artikkel 5 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta määrus (EL) 2016/1036 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Liidu liikmed (ELT 2016, L 176, lk 21), artikkel 5. Samamoodi, mis puudutab erinevust konkurentsivaldkonna uurimistest, vt Niejahr, M., ja Scharf, T., „Some Thoughts on the Jurisprudence of European Courts concerning the Admissibility of Actions against State Aid Decisions", *EC State Aid Law – Le droit des aides d'État dans la CE: Liber amicorum Francisco Santaolalla Gadea*, Kluwer, 2008, lk 353 ja 354.

[22] Huvitaval kombel on määruse nr 659/1999 artikli 10 lõikes 1 sellist vahet tehtud. Selles sätestati, et „[k]ui komisjoni käsutuses on ükskõik millisest allikast saadud teave väidetava ebaseadusliku abi kohta, *kontrollib* ta seda teavet viivitamata". Kohtujuristi kursiiv.

[23] Menetlusmääruse artikli 24 lõige 2.

46. Seega on menetlusmääruse artikli 24 lõikes 2 kehtestatud kaks tegelikku nõuet kaebuse esitamiseks komisjonile: i) vajadus kvalifitseeruda „huvitatud pooleks“ ning ii) nõue täita standardvorm ja esitada teatud teave, mis näitab „*prima facie*“ ebaseadusliku abi olemasolu või abi kuritarvitamist. [24]

47. Seega annab „huvitatud poole“ mõiste sedalaadi teavitajale konkreetsed menetlusõigused, mida „muudel teavitajatel“ ei ole.

48. Selle tulem on järgmine: jättes I. Abdelmouine'ile andmata „huvitatud poole“ staatuse menetlusmääruse tähenduses, võttis komisjon temalt ka selles määruses sätestatud menetlusõigused, kuigi see ei vabasta komisjoni kohustusest uurida väidetava riigiabi kohta esitatud teavet.

B. Kes on „huvitatud pool“?

49. Mõiste „huvitatud pool“ on määratletud menetlusmääruse artikli 1 punktis h.

50. See säte, millega säilitatakse määruse nr 659/1999 sõnastus, kodifitseerib Euroopa Kohtu praktika, mis on seotud mõistega „asjasse puutuv isik“ ELTL artikli 108 lõike 2 tähenduses. [25]

51. Selles on märgitud, et „huvitatud pool“ on „mis tahes liikmesriik, isik, ettevõtja või ettevõtjate ühendus, kelle huve võib abi andmine mõjutada, eriti abi saaja, konkureerivad ettevõtjad ja ametiliidud“.

52. Euroopa Kohus on möönnud, et kuigi see määratlus hõlmab kindlasti abisaajaga konkureerivaid ettevõtjaid [26], võib see sõnastus siiski puudutada „määramata hulka adressaate“. [27]

53. Selle teoreetiliselt määramata isikute hulga piiritlemise kriteeriumiks on küsimus, kas isiku „*huve* võib abi andmine *mõjutada*“. [28]

54. Kuna käesolev kohtuasi puudutab isikut, kes ei ole väidetavalt abi saanud ettevõtja konkurent, siis tuleb selleks, et selgitada välja, kas I. Abdelmouine on „huvitatud pool“, lähtuda menetlusmääruse artikli 1 punktis h sisalduvatest mõistetest „huvi“ ja „mõjutamine“.

1. Huvi küsimus

55. Millised huvid võivad muuta füüsilise või juriidilise isiku „huvitatud pooleks“? Sellele küsimusele menetlusmäärus ei vasta.

[24] Viimati nimetatud asjaolu on täpsustatud menetlusmääruse artikli 24 lõike 2 teises lõigus

[25] Vt 31. jaanuari 2023. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Braesch jt (C-284/21 P, EU:C:2023:58, punkt 58 ja seal viidatud kohtupraktika) (milles selgitatakse, et „Euroopa Kohtu praktikast tuleneva mõiste „asjasse puutuv isik“ määratluse kodifitseeris liidu seadusandja […] [menetlusmääruse] artikli 1 punktis h“).

[26] Vt selle kohta 14. novembri 1984. aasta kohtuotsus Intermills *vs.* komisjon (323/82, EU:C:1984:345, punkt 16) ja 24. mai 2011. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Kronoply ja Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, punkt 63).

[27] Vt 31. jaanuari 2023. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Braesch jt (C-284/21 P, EU:C:2023:58, punkt 59 ja seal viidatud kohtupraktika). Vt selle kohta ka 14. novembri 1984. aasta kohtuotsus Intermills *vs.* komisjon (323/82, EU:C:1984:345, punkt 16).

[28] Menetlusmääruse artikli 1 punkt h. Kohtujuristi kursiiv.

56. Ühelt poolt on Üldkohus oma praktikas asunud seisukohale, et isik, kellel on konkreetse abimeetme vastu „üksnes üldine või kaudne huvi“, *ei saa* „huvitatud poole“ staatust.[29] Kõnealune kohtupraktika suund ei selgita, mida tuleb mõista „üksnes üldiste“ huvide all. See näib siiski lähtuvat kohtupraktikast, mis käsitleb isiklikku puutumust ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.[30] See on minu arvates ekslik.

57. Mõiste „huvi“ on selles osas, milles see on seotud riigiabi menetluses „huvitatud poole“ staatusega, eraldatud selle poole võimest vaidlustada komisjoni otsus, mille ta saab ELTL artikli 108 lõikes 2 ette nähtud ametliku uurimismenetluse raames. Selleks, et „huvitatud pool“ saaks sellist otsust vaidlustada, peab ta tõendama oma otsest ja isiklikku puutumust, mis aga ei tulene otseselt sellest, et teda käsitatakse menetlusmääruse alusel „huvitatud poolena“.[31]

58. Otsest ja isiklikku puutumust eeldatakse ainult siis, kui huvitatud pool soovib vaidlustada otsust mitte algatada ametlikku menetlust (vt käesoleva ettepaneku punkt 40).

59. Teiselt poolt on olemas kohtupraktika, milles Üldkohus ei sea „huvitatud poole“ staatuse tingimuseks, et konkreetne huvi oleks olemuselt *isiklik*, mis on vastandatud *üldisele*.[32]

60. Leian, et see lähenemisviis on paremini kooskõlas „huvitatud poole“ staatuse eesmärgiga riigiabi menetluses.

61. Nagu menetlusmääruses endas märgitud, on kaebemenetlus „oluline teabeallikas, mille põhjal saab avastada liidu riigiabi eeskirjade rikkumisi“.[33]

62. Seda arvestades ei tohiks olla oluline, milline subjektiivne huvi ajendas kaebuse esitajat pöörduma komisjoni poole, väites, et antud on ebaseaduslikku abi.[34]

63. Teave, mille komisjon saab huvitatud pooltelt, võimaldab tal kindlaks teha ja uurida, kas abimeetmel on siseturule kahjulik mõju. Seega, isegi kui kaebuse esitaja huvid ei ole kooskõlas näiteks abisaaja huvidega või isegi kui tegemist ei ole üldse majandushuvidega, esineb oluline avalik huvi – mida jagavad kõik liidu õiguse subjektid ja mille järelevalve on usaldatud komisjonile – keelata *igasugune* selline abi, mis ei ole kooskõlas siseturu konkurentsitingimustega.

[29] Vt vaidlustatud kohtuotsus, punkt 33; 19. detsembri 2019. aasta kohtuotsus BPC Lux 2 jt *vs.* komisjon (T-812/14 RENV, ei avaldata, EU:T:2019:885, punkt 60) ja 7. juuni 2023. aasta kohtuotsus UNSA Énergie *vs.* komisjon (T-322/22, ei avaldata, EU:T:2023:307, punkt 20) ning 25. juuni 2003. aasta kohtumäärus Pérez Escolar *vs.* komisjon (T-41/01, EU:T:2003:175, punkt 36).

[30] See kohtupraktika suund põhineb täiesti teise (õigusliku) normi tõlgendamisel. Vt selle kohta eelkõige 19. detsembri 2019. aasta kohtuotsus BPC Lux 2 jt *vs.* komisjon (T-812/14 RENV, ei avaldata, EU:T:2019:885, punkt 60), mis tugineb 25. juuni 2003. aasta kohtumäärusele Pérez Escolar *vs.* komisjon (T-41/01, EU:T:2003:175, punkt 36), mis omakorda tugineb 16. septembri 1998. aasta kohtuotsusele Waterleiding Maatschappij *vs.* komisjon (T-188/95, EU:T:1998:217, punkt 37), milles selgitatakse, et „kaebaja ei saa olla individuaalselt puudutatud vaidlustatud otsuse seadusandliku iseloomu tõttu, millega üksnes kiideti heaks üldise kohaldamisalaga maksusätete rakendamine, [kuna] selline meede kehtib objektiivselt kindlaks määratud olukordade suhtes ja toob kaasa õigusmõju üldisel ja abstraktsel alusel määratud isikute rühmale“.

[31] Vt selle kohta 31. jaanuari 2023. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Braesch jt (C-284/21 P, EU:C:2023:58, punkt 54 ja seal viidatud kohtupraktika).

[32] Vt 15. septembri 2021. aasta kohtuotsus CAPA jt *vs.* komisjon (T-777/19, EU:T:2021:588, punkt 89), (milles selgitatakse, et „põhimõtteliselt ei saa välistada, et abi mõjutab konkreetselt kolmandate isikute huve mõju tõttu, mida abi saanud rajatis oma ümbruskonnale ja eelkõige muule lähiümbruse tegevusele avaldab“); jäeti apellatsioonimenetluses muutmata 14. detsembri 2023. aasta kohtumäärusega CAPA jt *vs.* komisjon (C-742/21 P, ei avaldata, EU:C:2023:1000, punkt 83).

[33] Menetlusmäärus, põhjendus 32.

[34] Vt selle kohta 31. jaanuari 2023. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Braesch jt (C-284/21 P, EU:C:2023:58, punkt 60), milles Euroopa Kohus rõhutas, et vajalik on ettevõtja väide, „et abi andmine võib tema huve mõjutada“, kuid kohus ei kohustanud ei komisjoni ega Üldkohut hindama huvi seotust kaebuse esitajaga.

64. Niisugune avatud käsitlus sellest, milliseid „huve“ menetlusmäärus hõlmab, kajastub kõige ilmekamalt Euroopa Kohtu otsuses Ja zum Nürburgring *vs.* komisjon.[35]

65. Selles kohtuotsuses selgitas Euroopa Kohus, et „huvi“ kriteeriumi täitmiseks piisab, kui tegemist on „ühing[uga], mis kaitseb kogu Saksa autospordi huve seoses Nürburgringi ringrajaga […][ja mille] peamine eesmärk on tagada selle ringraja käitamine üldist huvi järgivates majandustingimustes, nii et tagataks ka amatöörsportlaste juurdepääs sellele ringrajale“.[36]

66. Seega ei ole mingit põhjust asuda seisukohale, et huvi säilitada spordiorganisatsiooni korralduslik või funktsionaalne struktuur või isegi laiemat huvi tagada konkreetsel spordialal õiglus ei saa arvesse võtta kui piisavat huvi, et lugeda isik „huvitatud pooleks“ menetlusmääruse tähenduses.

67. Järelikult on küsimus sellest, millised huvid võivad olla mõjutatud, üsna lihtne: *iga* huvi võib kaitsta kaebuse esitamisega niisuguse abi andmise kohta, mis võib mõjutada konkurentsitingimusi siseturul.

68. Arvestades siiski, et „huvitatud poole“ staatus annab isikule teatud õigused, ja võttes arvesse, et menetlusmäärusega ei tahetud anda selliseid õigusi kõigile, vaid pigem sooviti neid piirata teatud isikute kategooriaga, peab nende isikute ring, kes võivad sellele staatusele tugineda, olema paratamatult piiratud.

69. Nagu ma järgnevalt selgitan, ei ole tegelik filter mitte seotud huvi liik, vaid pigem selle huvi mõjutamise nõue. Teisisõnu, küsimus on selles, kas on võimalik tuvastada põhjuslik seos füüsilise või juriidilise isiku huvi(de) mõjutamise ja vaidlusaluse abimeetme vahel.

2. Mõju küsimus

70. Menetlusmääruse artikli 1 punkti h kohaselt sõltub „huvitatud poole“ staatus sellest, kas *abi andmine* võib mõjutada selle isiku huve.

71. Traditsiooniliselt on seda nõuet kohtupraktikas mõistetud nii, et vaidlusalune abimeede võib „konkreetselt“ mõjutada asjaomase füüsilise või juriidilise isiku või tema esindatavate isikute olukorda.[37]

72. Minu arvates on need väljendid pelgalt kõnealuse abimeetme ja väidetava mõju vahelise põhjusliku seose nõude sünonüümid.

[35] 2. septembri 2021. aasta kohtuotsus Ja zum Nürburgring *vs.* komisjon (C-647/19 P, EU:C:2021:666) (edaspidi „kohtuotsus Ja zum Nürburgring *vs.* komisjon“). Vt siiski ka 9. juuli 2009. aasta kohtuotsus 3F *vs.* komisjon (C-319/07 P, EU:C:2009:435, punktid 65 ja 104) (milles käsitletakse Taani töötajate ametiühingu ja selle liikmete huve seoses kolmandate riikide meresõitjate töölevõtmisele kohaldatavate maksumeetmetega).

[36] Kohtuotsus Ja zum Nürburgring *vs.* komisjon, punkt 66.

[37] Vt eelkõige 9. juuli 2009. aasta kohtuotsus 3F *vs.* komisjon (C-319/07 P, EU:C:2009:435, punkt 33); 24. mai 2011. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Kronoply ja Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, punkt 65) ja 27. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Austria *vs.* Scheucher-Fleisch jt (C-47/10 P, EU:C:2011:698, punkt 132).

73. Menetlusmääruse artikli 1 punkti h sõnastusest nähtub, et isik, kes soovib tugineda „huvitatud poole“ staatusele, peab tõendama, et asjaomase huvi kahjustamise saab *omistada* sellele konkreetsele meetmele, mida ta vaidlustab. [38]

74. Pealegi, võttes arvesse modaalverbi „võib“ kasutamist selle sätte tekstis, ei sõltu „huvitatud poole“ staatus mitte sellest, kas isiku huve tegelikult mõjutatakse, vaid hõlmatud on ka *potentsiaalne* mõju, mis võib tuleneda vaidlusalusest abimeetmest. [39]

75. Praktikas võib aga olla keeruline tõendada piisava kindlusega sellist potentsiaalset omistamist. Asjaomase isiku jaoks võivad ebasoodsaid tagajärgi põhjustada mitmed meetmed (millest mõned on regulatiivsed) või tagajärjed (mis tulenevad eelnevatest/järgnevatest meetmetest või õigusaktidest).

76. Neil asjaoludel soovitan ma ülaltoodud omistamise analüüsi täiendada *mitteomistamise* analüüsiga.

77. See tähendab, et komisjon peab hindama, kas vaidlustatud meede jääb väidetava kahjuliku mõju allikaks ka juhul, kui välistatakse igasugune mõju, mis tegelikult tuleneb muudest võimalikest allikatest. [40]

78. Minu arvates on kohtupraktikas sellist lähenemisviisi juba (kaudselt) tunnustatud. [41]

79. Näiteks kohtuotsuses Solar Ileias Bompaina *vs.* komisjon leidis Euroopa Kohus, et taastuvatest energiaallikatest elektri tootja, kelle puhul tunnistati, et meede, mille eesmärk oli vähendada nende tootjate soodustariife, on teda negatiivselt mõjutanud [42], ei suutnud piisavalt tõendada, et see mõju on seotud väidetava abiga elektritarnijatele, keda soodustariifide vähendamine ei mõjutanud ja kes seetõttu lõikasid väidetavalt kasu paremast konkurentsipositsioonist. [43]

[38] Vt selle kohta 31. jaanuari 2023. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Braesch jt (C-284/21 P, EU:C:2023:58, punktid 60 ja 80 ning neis viidatud kohtupraktika). Nagu kinnitab eelkõige esimene neist punktidest, on just omistamise analüüs see kriteerium, mis ilmneb taotletava abi „konkreetset“ mõju käsitlevast kohtupraktikast (vt käesoleva ettepaneku punkt 71).

[39] Vt selle kohta 7. aprilli 2022. aasta kohtuotsus Solar Ileias Bompaina *vs.* komisjon (C-429/20 P, EU:C:2022:282, punkt 35) (milles selgitatakse, et „ehkki selle ettevõtja huvide kahjustamine võib olla pelgalt potentsiaalne, peab olema võimalik õiguslikult piisavalt tõendada ohtu, et konkreetselt kahjustatakse neid samu huve“). Vt ka 10. mai 2023. aasta kohtumäärus MKB Multifunds *vs.* komisjon (C-665/21 P, ei avaldata, EU:C:2023:408, punkt 48) ja 14. detsembri 2023. aasta kohtumäärus CAPA jt *vs.* komisjon (C-742/21 P, ei avaldata, EU:C:2023:1000, punkt 73).

[40] Mõistagi ei mõjuta see kaalutlus komisjoni üldist kohustust kontrollida teavet, mille talle on edastanud kaebuse esitanud „huvitatud pool“ (vt selle kohta analoogia alusel 22. septembri 2020. aasta kohtuotsus Austria *vs.* komisjon (C-594/18 P, EU:C:2020:742, punkt 85 ja seal viidatud kohtupraktika), et välistada liikmesriigi strateegiad, mis võivad olla välja töötatud selleks, et kunstlikult kõrvaldada põhjuslik seos asjaomase abimeetme ja selle mõju vahel teatavatele „huvitatud pooltele“ (vt analoogia alusel 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus D'Oultremont jt (C-290/15, EU:C:2016:816, punkt 48) ja 25. juuni 2020. aasta kohtuotsus A jt (Aalteri ja Nevele tuulepargid) (C-24/19, EU:C:2020:503, punkt 70 ja seal viidatud kohtupraktika) (milles selgitatakse, et tõhususe põhimõtte kohaselt tuleb liikmesriikide tegevust hinnata võimalike strateegiate suhtes, mille eesmärk on jagada meetmed mitmeks osaks, et vältida liidu õiguses ette nähtud kohustusi).

[41] Vt selle kohta 31. jaanuari 2023. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Braesch jt (C-284/21 P, EU:C:2023:58, punkt 81) (milles loetakse „huvitatud poole“ staatuse hindamisel ebaoluliseks meetmed, „mis on küll seotud faktiliste asjaoludega, kuid on õiguslikult eraldiseisvad“) ning 14. detsembri 2023. aasta kohtumäärus CAPA jt *vs.* komisjon (C-742/21 P, ei avaldata, EU:C:2023:1000, punkt 97). Vt analoogia alusel ka 16. mai 1991. aasta kohtuotsus Extramet Industrie *vs.* nõukogu (C-358/89, EU:C:1991:214, punktid 16–19) (mille kohaselt ei tohi dumpinguhinnaga impordist tuleneva kahju tuvastamisega seotud põhjusliku seose analüüsimisel arvesse võtta muudele teguritele omistatavat kahju).

[42] Vt 7. aprilli 2022. aasta kohtuotsus Solar Ileias Bompaina *vs.* komisjon (C-429/20 P, EU:C:2022:282, punkt 41).

[43] 7. aprilli 2022. aasta kohtuotsus Solar Ileias Bompaina *vs.* komisjon (C-429/20 P, EU:C:2022:282, punkt 43).

80. Samuti käsitles Euroopa Kohus oma hiljutises määruses CAPA jt *vs.* komisjon ühe kalurite ühistu väiteid, mille kohaselt kahjustaks avamere tuuleparkidele antav (tegevus)abi ühistu liikmete kalapüüki. Üldkohtu hinnanguga nõustudes otsustas Euroopa Kohus, et väidetav mõju hageja püügitegevusele (kui see on olemas)[44] ei ole omistatav vaidlusalusele abile, vaid tulenes Prantsuse ametiasutuste otsustest reguleerida laevandus- ja kalandustegevust tuuleparkide läheduses.[45]

81. Seetõttu leian, et menetlusmääruse artikli 24 lõikes 2 sätestatud kaebuse esitamise õiguse ja sellest tulenevate menetlusõiguste tingimuseks on nõue, et kaebuse esitaja peab tõendama väidetava (kahjuliku) mõju tulenemist vaidlusalusest abimeetmest.

82. Kui asjaomane füüsiline või juriidiline isik ei suuda seda tõendada, ei saa ta ka kasutada menetlust ja õigusi, mis on ette nähtud „huvitatud poolele“ ja seotud selle staatusega menetlusmääruse artikli 1 punkti h tähenduses.

C. Apellandi staatus

83. Euroopa Kohtu pädevus apellatsioonimenetluses piirdub esimeses kohtuastmes esitatud väidetele antud õigusliku hinnanguga.[46]

84. Käesolevas asjas piirdub I. Abdelmouine'i etteheide komisjoni järeldusega, et ta ei ole „huvitatud pool“ menetlusmääruse artikli 24 lõike 2 tähenduses ega saa seetõttu kõnealuse määruse alusel esitada kaebust väidetava riigiabi kohta, mida Prantsusmaa on andnud Paris Saint-Germain FC-le.[47]

85. Kas komisjoni hinnang oli ekslik? Lühike vastus sellele küsimusele on „ei“. Seetõttu leian, et Üldkohtu otsust ei peaks tühistama.

86. Olen siiski seisukohal, et selle kohtuotsuse aluseks olevad põhjendused tuleks kohaldatava õigusliku kriteeriumi osas asendada, et selgitada kohtupraktika avatust mis tahes liiki huvidele, mida piirab üksnes põhjusliku seose olemasolu vajadus füüsilise või juriidilise isiku huvide mõjutamise ja vaidlusaluse abimeetme vahel.

87. Vaidlustatud kohtuotsuses lükkas Üldkohus tagasi need neli asjaolu, millele tuginedes I. Abdelmouine püüdis tõendada, et vaidlusalune abimeede mõjutab tema huve.[48]

88. Nendeks asjaoludeks olid i) otsene varaline huvi FC Barcelona majandusliku seisundi vastu, sest juhul, kui klubi läheb pankrotti, võib see talle ja teistele *socio*'dele tuua kaasa rahalise vastutuse;[49] ii) jalgpalli väärtuste ja spordi kui ühise hüve kaitsmisel põhinev huvi;[50] iii) moonutatud konkurentsi tagajärjed FC Barcelona tegevuse korraldusele, tema kui *socio* moraalsele õigusele ning tema ja teiste *socio*'de jaoks õigusliku ja majandusliku ebakindluse

44 Vt 14. detsembri 2023. aasta kohtumäärus CAPA jt *vs.* komisjon (C-742/21 P, ei avaldata, EU:C:2023:1000, punktid 40 ja 79).

45 Vt 14. detsembri 2023. aasta kohtumäärus CAPA jt *vs.* komisjon (C-742/21 P, ei avaldata, EU:C:2023:1000, punktid 79 ja 94).

46 Vt muu hulgas 4. märtsi 2021. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Fútbol Club Barcelona (C-362/19 P, EU:C:2021:169, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).

47 I. Abdelmouine ei esita väidet, et tema kui kaebuse esitaja staatus tuleneb ELTL artikli 108 lõikest 3.

48 Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 28.

49 Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 29.

50 Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 32.

loomine, mis kajastub ühinemisvabaduse piiramises,[51] ja iv) huvi kaitsta *socio*'de õigusi, mis satuks ohtu juhul, kui FC Barcelona staatuse või struktuuri muutmise tulemusena saab sellest kapitaliühing.[52]

89. Eraldi lükkas Üldkohus tagasi väite, et I. Abdelmouine'i huve ei saa võrdsustada aktsionäri huvidega, kuna see osa vaidlustatud otsusest on täiendav põhjendus, mis ei võimalda ümber lükata põhijäreldust, et I. Abdelmouine ei vasta „huvitatud poole" staatuse tingimustele.[53]

90. Kuigi I. Abdelmouine ei viita konkreetselt vaidlustatud kohtuotsuse asjaomastele punktidele[54], vaidleb ta minu arusaama kohaselt vastu Üldkohtu järeldusele kõigis eespool nimetatud osades.

91. Vastupidi sellele, mida I. Abdelmouine sisuliselt väidab, ei välistanud Üldohus vaidlustatud kohtuotsuses võimalust, et I. Abdelmouine kui *socio* võib tugineda huvidele, mis on FC Barcelona põhikirjas talle antud, või mis tahes muule huvile, mis tal on subjektiivselt tekkinud.[55]

92. Nagu selgitasin, võib „huvitatud poole" mõiste hõlmata mis tahes isiklikku või üldist huvi, kui abi andmine võib neid mõjutada. See hõlmab I. Abdelmouine'i kui *socio* eeldatavat huvi FC Barcelona üleminekupõhimõtete vastu, aga ka tema üldisemat huvi võrdsete konkurentsitingimuste vastu jalgpallis tervikuna.

93. Küsimus seisneb selles, kas I. Abdelmouine suutis Üldkohtule esitatud tõenditega näidata, et (väidetava) vaidlusaluse abi andmine võib neid huve mõjutada.

94. Üldkohus vastas sellele eitavalt. Vaidlustatud kohtuotsuses lükkas kohus I. Abdelmouine'i väited kas vastuvõetamatuse või põhjendamatuse tõttu tagasi, kuna: i) ta ei suutnud tõendada, et FC Barcelona põhikirja vastavate artiklitega on talle antud õigused, mida abi andmine tema väitel mõjutab;[56] ii) ta ei suutnud tõendada seost tema huvide väidetava mõjutamise ja abi andmise vahel[57] ning iii) ta ei suutnud piisavalt selgitada, kuidas tema väidetavaid huve mõjutati.[58]

95. Kuna I. Abdelmouine ei väida, et tõendeid on nende punktide osas moonutatud, ei saa Euroopa Kohus seda järeldust kontrollida.

96. Eeltoodu kontekstis ei oma tähtsust, kas I. Abdelmouine'i olukorda on võimalik võrdsustada aktsiaseltsi aktsionäri omaga, sest isegi juhul, kui tema kriitika vaidlustatud kohtuotsuse selle osa suhtes oleks põhjendatud, ei saa see muuta teda „huvitatud pooleks" menetlusmääruse tähenduses.[59]

[51] Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 35.

[52] Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 39.

[53] Vaidlustatud kohtuotsus, punktid 50 ja 51.

[54] Muutes sellega sisuliselt apellatsioonkaebuse kolmanda ja neljanda põhjenduse vastuvõetamatuks, kuna täitmata on Euroopa Kohtu kodukorra artikli 169 lõige 2, mille kohaselt tuleb apellatsioonkaebuses täpselt näidata need kohtuotsuse osad, mille tühistamist I. Abdelmouine taotleb; vt muu hulgas 4. juuli 2000. aasta kohtuotsus Bergaderm ja Goupil *vs.* komisjon (C-352/98 P, EU:C:2000:361, punkt 34).

[55] Vt näiteks vaidlustatud kohtuotsus, punkt 43.

[56] Vt selle kohta vaidlustatud kohtuotsus, punktid 29–31.

[57] Vt selle kohta vaidlustatud kohtuotsus, punktid 32–34 ja 39–46.

[58] Vt selle kohta vaidlustatud kohtuotsus, punktid 35 ja 37.

[59] Vt selle kohta muu hulgas 24. juuni 1986. aasta kohtuotsus AKZO Chemie ja AKZO Chemie UK *vs.* komisjon (53/85, EU:C:1986:256, punkt 21).

97. Seega ei eksinud Üldkohus, kui ta järeldas, et I. Abdelmouine ei ole „huvitatud pool“ menetlusmääruse artikli 24 lõike 2 tähenduses.

98. Sellest tulenevalt teen Euroopa Kohtule ettepaneku lükata I. Abdelmouine'i apellatsioonkaebuse kolmas ja neljas väide põhjendamatuse tõttu tagasi, jätta vaidlustatud kohtuotsus muutmata ja asendada osaliselt Üldkohtu põhjendused.

V. Ettepanek

99. Eeltoodut arvestades teen Euroopa Kohtule ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse kolmas ja neljas väide põhjendamatuse tõttu tagasi.